

Mixtura
Indiscretament
mòbil,
quatre peces
breus de
Manuel
de Pedrolo.

**«HELENA A L'ILLA
DEL BARÓ ZODÍAC»
DE JOSEP M. BENET I JORNET**

Teatre Popular Infantil de Pepa Palau. (Casino L'Aliança del Poble Nou, de Barcelona. Presentada per «Club de Vanguardia», 13 de desembre.)

Seguint una llarga tradició del món de la literatura, Benet ens mostra el parallelisme de l'aprenentatge de la vida amb un camí ple d'obstacles que cal superar. De fet, Benet ja havia utilitzat aquest recurs a *Marc i Jofre*. Ara és Helena qui aprèn pas per pas; segueix un procés de maduració que la portarà dels braços del seu pare fins a la descoberta del món. Queden, però, a l'obra de Benet, caps sense lligar i solucions sobtades que, si bé entren de ple al món de la fantasia, semblen desequilibrar el desenvolupament de l'obra. Val a dir que la representació ressenyada fou un desastre —una direcció equivocada, una interpretació ridícula de Pepa Palau, una desgavellada utilització de la part tècnica—, i els límits de l'obra i els del muntatge no quedaren gens dibuixats.

no tenen la força dels originals. L'arbre, la branca, les tisores, l'aigua, els cubs, la corda s'han convertit en una escala de corda, una cadira, un paraigua, un raig de llum, un plàstic vermell i un mirall. Tot allò que en Beckett era tràgic, dins el muntatge de Iago Pericot i Sergi Mateu és un joc. L'aprenentatge de l'home, en Beckett, és aspre i les relacions amb el «ser superior» (per anomenar-lo d'alguna manera) són dures. Ara el personatge és ple d'innocència i aprèn cada vegada el que li convé, i les relacions amb el ser superior són un simple entreteniment. Tot això vol dir, és clar,

que aquest Acte no és Beckett sinó una cosa ben diferent.

Cal dir, també, que en aquest muntatge no han estat previstes totes les conseqüències a la manera de Beckett, «en el qual tot és just, matemàtic, precís», i s'escapen bon nombre de detalls que es troben en contradicció amb l'aprenentatge mateix. La inclusió del públic a l'espectacle, amb tot el reguitzell de noves relacions que es formen, queda massa tímidament apuntat. Impossibile d'entendre el sobtat fosc final. Crec que Iago Pericot i Sergi Mateu havien d'arribar molt més lluny.

**«MIXTURA INDISCRETAMENT
MÒBIL» DE MANUEL DE PEDROLO**

Grup A-71 de la Sala Gaudí. (Casino-Club de Ritme de Granollers, 19 de desembre.)

Espectacle format per *Els hereus de la cadira* (1954), *Dos quarts de set* (1974), *Monòleg* (1974), *La sentència* (1966), no arriba a tenir la cohesió desitjada, tot i que, per integrar-s'hi més fàcilment, *Els hereus*

JOAN PEIRÓ
ESCRITS, 1917/1939

Tria i introducció de Pere Gabriel
Col·lecció ESTUDIS I DOCUMENTS

636 pàgs. amb il·lustracions.

Joan Peiró (1887-1942) fou una de les figures màximes de l'anarco-sindicalisme català. Començà la seva vida de militant obrer actuant dins la Federació Espanyola de Vidriers i Cristallers, i més tard seria un destacat dirigent cenetista.

Fou ministre d'Indústria en el govern Largo Caballero fins a maig de 1937 i comissari general d'Energia Elèctrica al govern Negrin.

Jutjat i condemnat a mort a València, fou executat el 27 de juliol de 1942.

**LLibre d'absoluta
novetat no sols per
al lector d'avui
sinó fins i tot per a
l'estudiós.**

edicions 62

Provença, 278 · Barcelona-8